

dę obowiązani są do świadczeń osobistych i rzeczowych na ten cel.

2. Wartość świadczeń osobistych i rzeczowych zalicza się na poczet opłat za budowę urządzeń.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb nakładania obowiązku świadczeń, jak również organy administracji państwowej właściwe w tych sprawach.

Art. 7. Budowa przez Państwo urządzeń podstawowych następuje na podstawie uchwały prezydium powiatowej rady narodowej.

Art. 8. 1. Budowa przez Państwo urządzeń półpodstawowych i szczegółowych następuje na podstawie decyzji prezydium powiatowej rady narodowej wydanej na wniosek co najmniej połowy właścicieli (posiadaczy, użytkowników) nieruchomości położonych na terenie danej wsi albo kółka rolniczego, rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub spółki wodnej.

2. W uzasadnionych gospodarczo przypadkach prezydium powiatowej rady narodowej może z urzędu podjąć decyzję o budowie urządzeń półpodstawowych.

3. Decyzje o budowie przez Państwo urządzeń półpodstawowych i szczegółowych podaje się do wiadomości zainteresowanych przez wywieszenie w biurze gromadzkiej rady narodowej na okres 14 dni.

4. Ostateczna decyzja uprawnia wykonawcę do wejścia na grunt i do budynków poszczególnych właścicieli w celu dokonywania tam oględzin, pomiarów oraz wykonania robót i zakładania urządzeń objętych ogólnym planem budowy.

Art. 9. 1. Za szkody wyrządzone w związku z budową przez Państwo urządzeń zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę przysądza się odszkodowanie.

2. Za szkodę uważa się stratę poniesioną na skutek zniszczenia plonów, upraw, drzewostanu i urządzeń gospodarczych oraz zmniejszenie wartości nieruchomości, o ile wielkość tych strat przekracza 200 zł.

3. Wniosek o przyznanie odszkodowania powinien być złożony do biura gromadzkiej rady narodowej najpóźniej w ciągu 2 miesięcy od dnia powstania szkody, pod rygorem utraty prawa do odszkodowania.

4. Prezydium gromadzkiej rady narodowej opiniuje wniosek o odszkodowanie i w ciągu 14 dni przekazuje go właściwemu do spraw rolnych organowi prezydium powiatowej rady narodowej.

5. Decyzję o przyznaniu odszkodowania wydaje właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej. Wysokość odszkodowania ustala się przy zastosowaniu zasad określonych w przepisach o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości na rzecz Państwa.

Art. 10. 1. Kółka rolnicze, rolnicze spółdzielnie produkcyjne, spółki wodne oraz inne odpowiednie zrzeszenia mogą budować urządzenia zbiorowego zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę za zgodą prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Budowa urządzeń zbiorowego zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę podejmowana przez jednostki określone w ust. 1 następuje ze środków tych jednostek oraz ze środków własnych ludności — przy pomocy Państwa.

3. Na właścicieli (posiadaczy, użytkowników) nieruchomości może być nałożony obowiązek udziału w budowie urządzeń, o których mowa w ust. 1.

4. Rada Ministrów określi zakres i zasady pomocy Państwa przy budowie urządzeń, o których mowa w ust. 1. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb nakładania na właścicieli (posiadaczy, użytkowników) nieruchomości obowiązku udziału w budowie tych urządzeń.

Art. 11. 1. Państwo zapewnia pomoc organizacyjną, materiałową, techniczną i finansową przy budowie studzien oraz innych urządzeń indywidualnego zaopatrywania w wodę w gospodarstwach rolnych oraz w zabudowaniach i działkach przyzagrodowych członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

2. Rada Ministrów określi zakres i zasady pomocy Państwa przy budowie urządzeń, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 3.

Utrzymanie i eksploatacja urządzeń.

Art. 12. 1. Utrzymanie, eksploatacja i konserwacja urządzeń podstawowych i półpodstawowych należy do prezydiów gromadzkiej rady narodowej lub jednostek określonych w art. 10 ust. 1.

2. Utrzymanie, eksploatacja i konserwacja urządzeń szczegółowych należy do ich użytkowników.

Art. 13. 1. Za wodę pobieraną z urządzeń służących do zbiorowego zaopatrywania w wodę pobiera się opłaty.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb wymiaru i poboru opłat za wodę. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia określić przypadki, w których nie będą pobierane opłaty za wodę, lub upoważnić prezydium powiatowych rad narodowych do określania takich przypadków.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 14. Budowa urządzeń rozpoczęta przed wejściem w życie niniejszej ustawy podlega wykonczeniu w trybie przepisów dotychczasowych.

Art. 15. W sprawach wejścia na grunt dla wykonania urządzeń podstawowych, w tym wiercen studziennych, oraz w sprawach szkód wyrządzonych w związku z budową tych urządzeń nie stosuje się przepisów art. 7—16 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o prawie geologicznym (Dz. U. Nr 52, poz. 303).

Art. 16. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. Nr 11, poz. 72 i z 1962 r. Nr 34, poz. 158) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się art. 4,

2) w art. 3 ust. 1, art. 5 i art. 8 ust. 1 skreśla się wyrazy: „i art. 4.”.

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

315

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1965 r.

zmieniająca ustawę o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przez określenie „przedsiębiorstwa obrotu towarowego” rozumie się przedsiębiorstwa pro-

wadzące działalność w zakresie zbytu, skupu, sprzedaży hurtowej, sprzedaży detalicznej, usług oraz przemysłu gastronomicznego, garmazeryjnego i piekarskiego.",

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przez użyte w dalszych przepisach ustawy określenie:

1) „sklep” rozumie się wydzieloną i oddzielnie rozliczaną część przedsiębiorstwa, w której następuje powierzenie mienia (np. punkt sprzedaży detalicznej, magazyn, punkt skupu, zakład produkcyjny lub usługowy, aptekę); sklepem w rozumieniu ustawy jest także wydzielone i oddzielnie rozliczane miejsce sprzedaży, produkcji lub usług (np. dział, stoisko, bufet),

2) „personel sprzedający” rozumie się osoby, którym powierza się wspólnie mienie (np. sprzedawców, magazynierów, personel skupujący, kucharzy, piekarzy, garmazeryjów, kelnerów, farmaceutów); do personelu sprzedającego zalicza się także kierownika sklepu, jego zastępcę oraz brygadzystę, jak również pracowników inkasujących gotówkę, jeżeli powierzono im jednocześnie wykonywanie czynności związanych z wydawaniem towarów.”,

c) § 5 skreśla się;

2) w art. 2:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Pracownicy uspołecznionego sklepu, należący do personelu sprzedającego, mogą przyjąć w umowie pisemnej wspólną odpowiedzialność majątkową za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w towarach i innych składnikach majątkowych w sklepie, w którym:

1) przy pracy na jedną zmianę — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 8 osób,

2) przy pracy na dwie lub trzy zmiany — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 12 osób, a w zakładach piekarskich czynnych na trzy zmiany, jeżeli liczba personelu sprzedającego nie przekracza 16 osób.

2. W sklepach samoobsługowych i preselekcyjnych, w zakładach usługowych oraz w zakładach gastronomicznych, stołówkach i innych zakładach żywienia wspólną odpowiedzialność majątkową pracownicy mogą przyjąć bez względu na liczbę personelu sprzedającego.”,

b) § 2 skreśla się, a § 3—5 oznacza się kolejno jako § 2—4,

c) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Wspólna odpowiedzialność majątkowa za powierzone mienie na podstawie przepisów niniejszej ustawy nie wyklucza odpowiedzialności indywidualnej za inne mienie powierzone danej osobie.”;

3) w art. 3 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Pracownikowi ponoszącemu odpowiedzialność wspólną przysługuje prawo wglądu w rachunkowość sklepu oraz brania udziału w przyjmowaniu towarów dostarczanych do sklepu i ich wydawaniu.”;

4, w art. 5:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Poza pracownikami ponoszącymi odpowiedzialność wspólną oraz wymienionymi w § 2 i 3 nie wolno w sklepie zatrudniać innych pracowników.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. W sklepie, w którym pracownicy przyjęli odpowiedzialność wspólną, wolno zatrudniać:

1) pracowników wykonujących czynności nie związane z dysponowaniem mieniem (np. sprzątaczkę, pomywaczkę, robotników zatrudnionych przy przenoszeniu ciężarów, pomocników: kucharzy, piekarzy, garmazeryjów),

2) osoby zatrudnione dorywczo w okresie wzmózonej działalności sklepu,

3) osoby odbywające naukę zawodu, praktykę lub wstępny staż pracy.

2. Osoby wymienione w ust. 1 nie ponoszą odpowiedzialności wspólnej.

3. Zatrudnienie osób wymienionych w ust. 1 wymaga:

1) pisemnej zgody pracowników ponoszących odpowiedzialność wspólną,

2) zapewnienia pracownikom ponoszącym odpowiedzialność wspólną możliwości nadzoru nad wykonaniem zadań przez osoby wymienione w ust. 1.”.

Art. 2. Minister Handlu Wewnętrznego ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, paragrafów, ustępów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: E. Ochab

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

316

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1965 r.

o zmianie dekretu o niektórych podatkach i opłatach terenowych.

Art. 1. W dekrete z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Opłatę od środków transportowych pobiera się z tytułu:

1) posiadania przez osoby fizyczne i prawne

nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej następujących środków transportowych: pojazdów samochodowych, jachtów, promów, transportowych wózków rowerowych, łodzi, jak również koni,

2) przewozu wykonywanego zarejestrowanymi za granicą samochodami ciężarowymi